

Multige for disse paagjældende Betjente, som hvad enten man tager det ene eller det andet Forslag til Følge, under alle Omstændigheder ville være brostholdne ved nu at miste den Bestilling, som de i kortere eller længere Tid have havt, og naftet jeg forsaavidt gjerne kunde indrømme, at den almindelige Medfølelse, som man maa have i saa Tilfælde, ogsaa kunde være berettiget til at komme i Betragtning ved denne Sag, saa troer jeg dog paa den anden Side, at maatte meget advare imod, at votere en Skattelov under altfor stor Indflydelse af en vis Følelse. Jeg troer, at det, naar man ikke skal komme til et altfor ugunstigt Resultat for Staten, og til et Resultat, som, om det end kunde være ønskeligt for de paagjældende Indvidner, disse dog paa ingen Maade ere berettigede til at fordre eller vente sig, er nødvendigt at tage et koldere Hensyn end det, Ens Følelse kan tilfige En. Det er naturligtvis ikke Regjeringens Mening, at ville fræffende sig, at have taget Følelsen med i Betragtning, men den har tillige taget andre Hensyn, og naftet der nu for mit personlige Vedkommende, som disse Betjentes øverste Foresatte, kunde være nogen Anledning til at holde fast ved de forffjellige gunstige Forslag, som ere gjorte, saa maa jeg dog tilstaae, at jeg efter moden Overveetelse som Finantsminister ikke drifter mig til at understøtte noget af disse Forslag, end ikke Udvalgets. Hvad Udvalgets første Forslag angaaer, at Understøttelsens Maximum skulde forhøies fra 100 til 150 Rbd., da veed jeg ikke noget Andet derimod at anføre til Bestyrelse for det ene eller det andet Tal, end at jeg troer, at naar man tager alle Forhold tilstræffeligt i Betragtning, saa have vedkommende Betjente ikke Krav paa mere af Staten end i Udkastet foreslaaet. Denne Sag er maaffee ikke saa ganffe ubetydelig i finantsiel Hæn-

seende. Forslaget gaaer nemlig ud paa, at give Regjeringen en Bemyndigelse til at forøge et Pensionbeløb, som udgjør calculatoriff for dem, som skulle have den foreslaaede livsvarige Understøttelse, naar man regner dem alene til 100 Rbd., ialt 16000 Rbd. rigeligt. Det er det Maximum, der i denne Henseende begjæres Bemyndigelse til at udtælle ifølge Udkastet. Naar man fastholder Udvalgets Forslag bliver Maximum derimod 24 til 25000 Rbd. Nu veed jeg meget vel, at det er ikke sandsynligt, at dette Maximum vil bruges enten efter Udkastet eller efter Udvalgets Forslag; men det er dog en discretionair Myndighed, som Udvalget foreslaaer at lægge i Regjeringens Hænder ved at forøge Maximum, hvor Omstændighederne forekomme Regjeringen at tale derfor, indtil 150 Rbd., og om jeg end er overbevist om, at jeg for mit Vedkommende vilde være meget forsigtig med at benytte denne yderligere Bemyndigelse, som Udvalget foreslaaer, naar den maatte blive optaget i Loven, saa maa jeg dog gjøre opmærksom paa, hvad en æret Rigsdagsmand under denne Sags tidligere Behandling vistnok med god Grund fremhævede, at Ingen kunde vide, hvem der var Finantsminister den Dag imorgen. Men hvem det end er, enten det er mig eller en Anden, naar der bliver Spørgsmaal om at udføre denne Lov, da veed jeg vist, at Enhver især vil komme til at benytte Bemyndigelsen under et væsentligt Tryk henimod Maximum. Det ligger i Sagens Natur, naar man ved denne Lov fik Bemyndigelse til at give Maximum, og naar der, som Enhver kan sige sig selv, i de paagjældende Betjentes Naar er Anledning til at give saameget, som man nogenlunde kan forsvare, at man da vil trykkes hen mod Maximum i de allerfleste Tilfælde, hvor Omstændighederne ikke aabendart talte derimod.